

سیمایی از وضع کودکان در ایران!

۲۳ سال از حاکمیت سیاه مذهبی در ایران میگذرد و در طول این مدت بجز گرانی، فقر، بیکاری و فلاکت اقتصادی چیز دیگری عاید مردم نشده است. بی حقوقی در اشکال گوناگون از جمله بی حقوقی زنان، جوانان، کودکان، اقلیتهای قومی و مذهبی و بسیاری موارد دیگر بصورت گسترده ای در سطح جامعه بچشم میخورد که در این میان بی حقوقی کودکان بسیار محسوس بوده و چه بسا بسیاری از توده های زحمتکش خود در دامن زدن به این بی حقوقی سهیم باشند.

کودکانی که در خانواده های کارگری دنیا میآیند، بیش از دیگر کودکان در معرض انواع کمبودها و بیحقوقی ها قرار میگیرند. مثلاً ناتوانی والدین در خرید انواع غذای مخصوص نوزاد و تغذیه ناکافی مادر جهت دادن شیر به بچه، خود باعث میشود که نوزاد از همان اوایل تولدش با کمبود غذا و انواع ویتامین مواجه شود. البته نباید فراموش کرد که بسیاری از این کودکان بدلیل نبود امکانات بهداشتی در وهله تولد میمیرند.

سالهای زندگی کودکان با نبود امکانات زیستی و تفریحی سپری میشود علاوه بر آن به نسبت وضعیت جنسی خود دچار انواع تبعیضات جنسی قرار میگیرند. اگر کودک دختر باشد که از همان روز تولدش بدلیل سنتها و افکار عقب افتاده داخل جامعه که ناشی از تفکرات مذهبی میباشد مورد بی مهری قرار میگیرد و بعنوان موجودی اضافی در خانواده شناخته میشود و هر یک از مردان خانواده حق تسلط بر تمامی رفتار کودک را بخود میدهد. اگر بدقت به مسائل جامعه بنگریم متوجه خواهیم شد که خانواده و جامعه هرکدام بنحوی روی کودک دختر تاثیر منفی میگذارند که در رأس این عوامل، دستگاه مذهب حکمفرمایی میکند.

تبعیض در بین پسر و دختر در اکثر خانواده ها محدودیتهای زیادی سر راه دختران میگذارد از جمله در طرز لباس پوشیدن، حرف زدن، روابط و کلی موارد دیگر که از همان سنین کودکی به دختر میآموزند عمل می کند و در واقع دختران را جهت پرداختن به کار بچه داری و خانه داری تربیت میکنند.

کودکان در خانواده های کارگری با بسیاری از کمبودهای رفاهی، آموزشی و تفریحی مواجه میشوند. از لحاظ بهداشت و درمان با بی امکاناتی شدیدی روبرو هستند و انواع بیماریها بسراغشان میرود، هیچگونه امکانات تفریحی که لازمه زندگی کودکان میباشد وجود ندارد و کودک مجبور خواهد بود تا به کوچه و خیابان پناه آورد.

جدا شدن کودکان دختر و پسر از هم، حجاب اجباری برای دختران، آموزش فرهنگ اسلامی، نشستن در کلاسهای درس که گاه ۵۰ تا ۶۰ نفر دانش آموز دارد، بودن مدارس چند شیفتی همه و همه از جمله دوران رفتن کودکان به مدرسه میباشد که با وجود این بسیاری از کودکان خانواده های کارگری و زحمتکش شانسی برای رفتن به مدرسه برایشان فراهم نمیشود این دسته از کودکان بدلیل فقر خانواده مجبور میشوند که از سنین بسیار کم مشغول بکار شوند، کارهای طاقت فرسایی که برای جسم نحیف آنها بسیار سخت و دشوار است از جمله این کارها میتوان کار در کارگاههای صنعتی، مکانیکی، قالی بافی، تراشکاری، نجاری و را نام برد. کار در این نوع محلها اکثرا از ساعات کاری زیادی برخوردار است و کودکان در این محلها اغلب با توهین و تحقیر و کتک کاری از سوی صاحب کار مواجه هستند و در ضمن از هیچ نوع امنیت شغلی و پوشش درمانی برخوردار نیستند. آری سرنوشت این کودکان بجای فرا گرفتن علم و دانش، کار در انواع کارگاهها و کار طاقت فرسا است.

اما آن دسته از کودکانی که شانس بهتری دارند و به مدرسه میروند نیز چیزی کمتر از سرنوشت دیگر کودکان نیست و بجای پرورش خلاقیتها و تواناییهای خود، با خرافیات و آموزههای مذهبی در مدارس روبرو میشوند. آمار رژیم نشانگر آن است که تعداد بسیار زیادی از کودکان بی سرپرست در خیابانها گذران میکنند اکثر این کودکان اسیر باندهای اعتیاد، فحشا، باندهای دزدی و قاچاق هستند، البته این پدیده ها خود در سطح دنیا نیز از آمار و ارقام بسیار چشمگیری برخوردار است.

کودکان، این سرمایه آینده متاسفانه در زیر قوانین پوسیده مذهبی و نظام اسلامی ایران بشدت دچار ناملایمتی ها شده اند، شادابی و طراوت کودکیشان جای خود را به سیاهی و فرسودگی داده است.

کودکان بایستی از تمامی امکانات زیستی از جمله امکانات پزشکی، تفریحی، آموزشی و مسکن برخوردار باشند و این جامعه است که بایستی جهت پرورش و زندگی کودکان از تمامی جوانب امکانات لازم را تامین نماید. باید آموزش هرگونه فرهنگ مذهبی در مدارس قطع شود، اعمال هرگونه خشونت، توهین و تحقیر نسبت به کودکان ممنوع شود.

شرایط حاکم در ایران آینده کودکان را دچار مخاطره خواهد ساخت و جامعه از بسیاری لحاظ دارای فقر سیاسی و اجتماعی و فرهنگی و اقتصادی خواهد بود و تا زمانیکه کودکان از هر لحاظ تامین نشوند، هیچگونه امیدی به آینده ای بهتر برای کودکان نخواهد بود. کارگران و زحمتکشان بایستی در مبارزات خود مطالبات مربوط به حق و حقوق کودکان را جهت تامین رفاه اجتماعی کودکان به میان آورند و از آن دفاع کنند چون همین کودکان، آیندگان جامعه را رقم خواهند زد.

عرفان مروت جو